

være Udsigt til, at disse Forhold vil forværrer yderligere ved denne Traktats Vedtagelse.

Man har bestandig hørt Tale om det gode Naboskab til Norge, og jeg skal være den sidste til at benægte den overordentlig store Betydning, der ligger i at have et godt Naboskab. Det er ogsaa mit inderlige Ønske, at dette maa kunne opretholdes; men et godt Naboskab hviler jo i høj Grad paa, at man, naar man træffer en Overenskomst, fra begge Sider har den samme Opfattelse af, hvad denne Overenskomst gaar ud paa. Jeg maa rigtignok sige, at jeg under Udvalgsbehandlingerne mere og mere er blevet bestyrket i, at man fra de ledendes Side i Danmark og Norge har en fuldstændig forskellig Opfattelse med Hensyn til Forstaaelsen af denne Traktat. Derfor mener jeg ikke, at Traktaten som saadan vil kunne danne Grundlaget for en god Forstaaelse mellem de to Lande. Der er et gammelt Ord, der siger, at naar man bygger et Hus, skal man bygge paa Klippe og ikke paa Sand, thi ellers bryder det sammen en skønne Dag. Jeg kan ikke nægte, at jeg overfor denne Traktat har en Følelse af, at Fundamentet er upaalideligt, idet den bygger paa to vidt forskellige Opfattelser; det grundlæggende for Forholdet mellem to Lande maa dog være, at man er enig om, hvem der ejer Landet. Jeg mener derfor, at Traktaten, hvis den bliver vedtaget, tværtimod vil være egnet til at fremkalde Stridsspørgsmaal Landene imellem, hvilket jeg dybt vil beklage. Nu kan man jo sige, at Traktatens Forkastelse ogsaa vil kunne give Anledning til Strid; dette er ingenlunde udelukket, hvad jeg ikke vil benægte, men jeg mener alligevel, at vi ved at hævde vor fulde Ret over Østgrønland vilde staa klarere i den Forhandling, som da maatte fremkomme, og jeg er ikke i Tvivl om, at vi med det Brodersind, som dog begge Lande nærer overfor hinanden, gennem god Forhandling maatte kunne komme til en fordragelig Forstaaelse med hinanden. Jeg synes, det er ganske forkasteligt og absolut ikke paa sin Plads i nogen Maade at forudsætte, at Traktatens Forkastelse skulde fremkalde voldsomme Stridigheder de to Lande imellem. Jeg finder, at vi her undervurderer det kulturelle Standpunkt, som Landene indtager, og jeg maa bestemt hævde, at vi, selv om Traktaten skulde blive forkastet, maa gaa ud fra, at vi saavel i Danmark som i Norge vil være i Stand til at finde de Veje og de Midler, der fører til Fred og god Forstaaelse.

Ud fra denne min Opfattelse kan jeg

altsaa ikke anbefale den foreliggende Traktat, men da jeg i Modstrid med det øvrige Mindretal har ment, at det var urigtigt at forhale Sagen, idet jeg ikke tror, at yderligere Forhandling vil føre til et Resultat, har jeg indtaget det Standpunkt at ville stemme mod Traktaten.

Kloppenborg-Skrumsager: Der er sagt meget om denne Traktat, og naar jeg nu tager Ordet, er det ikke, fordi jeg tror, jeg kan sige noget nyt, men fordi jeg vil begrunde, hvorfor jeg maa stemme imod den Traktat, som vel nok Flertallet af mit Parti vil stemme for.

Efter Salget af de vestindiske Øer optog man jo et Arbejde for at sikre Danmark Suveræneteten over hele Grønland, hvad der glædede mig meget, da jeg syntes, det var rigtigt. Indtil det Tidspunkt havde Spørgsmaalet om vor Suverænetet over visse Dele af Grønland ligget uklart, men man betingede sig nu, da vi solgte de vestindiske Øer, Amerikas Bifald til, at vi fik Suveræneteten over hele Grønland, hvorefter vi ogsaa fik Suveræneteten anerkendt fra alle andre Magters Side, ogsaa fra norsk Side, men kun mundtligt. Jeg mener, at det Arbejde, som der blev gjort, var rigtigt; skulde vi ophjælpe det grønlandske Naturfolk, var det nødvendigt, at vi sikrede os Suveræneteten. Men naar vi nu gaar til denne Traktat, synes jeg, at vi selv forkludrer det Arbejde, der var indledet saa godt. Jeg mener ikke, at vor Suverænetet formelt set lider nogen Skade, men jeg mener, at reelt vil denne Traktat gribe forstyrrende ind i det Arbejde, vi har for i Grønland. Skal vi vedblive at arbejde i det Spor, hvori der nu er blevet arbejdet saa længe deroppe, maa vi kunne sikre Grønlanderne imod, at andre trænger ind i Landet og kommer i Forbindelse med dem. Vi burde sikre os, at vi kunde lukke Landet langs Vestkysten, sønden om og mod Nord op til Scoresbysund. Under de Forhandlinger, der er ført med Norge, mener jeg, der skulde have været lagt Vægt paa, at saa langt skulde Landet være lukket, og det mener jeg ogsaa, Nordmændene kunde have været tilfredse med; alle forsikrer jo, at det er Nord for Scoresbysund, de norske Interesser ligger, endda ude i Havet, hvor vi naturligvis ikke har noget at gøre — deres Fangstvirksomhed der vil vi jo ikke forstyrre —; og undertiden gaar de ogsaa i Land, naar de har Gavn af det. Hvis man havde foretaget en saadan Deling af Landet, havde det hele ligget klart, saa var Grønlandernes Interesser sikret paa bedste